

VŠECHNY

Měla to být jenom hra...

MOJE

... jenže plány se mění.

TOUHY

Best
Seller
amazon.com

ALESSANDRA TORRE

**VŠECHNY
MOJE TOUHY**

**KNIHY ALESSANDRY TORRE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Nevinnost

Nevinnost se zavázanýma očima
Pod maskou nevinnosti
Konec nevinnosti

Samostatné romány

Černé lži
Hříchy Hollywoodu
Ghostwriter
Smlouva na lásku
Zatracená svatozář
S láskou, Chloe
Všechny moje touhy

Připravujeme

Upjatá

VŠECHNY MOJE TOUHY

ALESSANDRA TORRE

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Alessandra Torre, 2020

Translation © Hana Láryšová, 2024

Cover © Jan Matoška, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-649-1 (pdf)

*Tato kniha je pro Troye DeVolla, mého mentora reality show
a jednoho ze skutečných gentlemanů v Hollywoodu.*

*„Slávu jsem miloval. Bylo to tak úžasné,
až do chvíle, kdy to úžasné být přestalo.“*

– Noel Gallagher

#nesympaticka

„Samozřejmě, že jsem chtěla být slavná. Všichni, ať už to přiznají, nebo ne, chtějí, aby lidé věděli, kdo jsou. I kdyby vás měli nenávidět. Jde jen o to být vidět. Být sledován. Přidává to životu na důležitosti. Dává mi to smysl.“

– Emma Blantonová

„Tak nějak se to všechno přihodilo. Fanoušci, kameramani... jako bych se jednoho dne probudil a bylo to. Hledělo na mě osmdesát milionů lidí. Něco ode mě čekali. Pořád ještě nevím, co jim mám předvést. Protože Cash Mitchell... je prostě obyčejný chlápek. Ale hej – možná právě s tím se ztotožňují.“

– Cash Mitchell

EMMA

Cože? *Obyčejný chlápek?* Děláte si srandu? Cash Mitchell je zlatý chlapeček Jocelyn Mitchellové. Už hned po narození prodali jeho fotky časopisu *People*. Nebyl obyčejný – vůbec nikdy nebyl obyčejný. A moc dobře to věděl. To jeho divadýlko, kdy ukloní hlavu

na stranu a ostýchavě se usměje do kamery – to bylo všechno hrané. Stejně jako zbytek. Jako šortky, které jsem si dneska vzala, protože mi *Hollister* přislíbili repost, jestli je v tom příspěvku označím. Stejně jako fakt, že až z téhle restaurace vyjdu, jistý chlápek, kterému Edwin zaplatil, na mě zakřičí, protože na sobě mám kožešinu a hodí po mně kávou, zatímco paparazzi, kteří taktéž dostali zapláceno, aby tady čekali, to celé nafotí. Všechno to bylo hrané – jenom Cash Mitchell v tom byl lepší, protože se pro to narodil a taky na tom vyrostl. Doslova. Vsadím se o sto babek, že jeho matka otěhotněla jenom kvůli článkům a focení.

Bože, jak já jeho matku milovala. Pamatujete si Beverly Hills? Každý den po škole jsem se na ten seriál dívala. Jocelyn Mitchellová hrála Adel Berkshireovou a byla *tak* okouzlující a úchvatná. Mohla říct cokoli – *cokoli* – a prostě to mělo úroveň. A ta – ta nádherná herečka, která vyhrála Emmy – byla jeho máma. Takže ne, Cash Mitchell rozhodně ani netušil, jaké to je být obyčejný. Jenom to dobře – vážně, *vážně* dobře – uměl předstírat.

„Co si myslíte o Cashu Mitchellovi?“ Producent *Domu slávy* se předklonil, semkl ruce pod bradou a zkoumal mě, jako bych byla umělecké dílo.

„Na festivalu *Burning Man* jsem se s ním vyspala,“ pronesla jsem suše a místností se rozlehlo chichotání. Bylo tam příliš mnoho lidí, dřepěli na židlích za kamerou jako v první řadě na *Fashion Weeku*. Seděla jsem před nimi na vyvýšené režisérské stoličce, na paži zavěšenou vintage Fendi kabelku, nohu přes nohu v kožených legínách a v tričku přes rameno s roztřepenými rukávy. Můj tým si nad tím outfitem zoufal, během cesty sem mi čtyřikrát vyměnili boty. Zhoupla jsem špičku v metalické červené conversece a doufala, že zvolili moudře.

Nenuceně jsem udávala směr. O to šlo. Paparazzi už mě dávno vyfotili, jak vcházím do studia, a ty fotky zveřejnili na internet

ještě předtím, než jsem vůbec otevřela pusy a zodpověděla první otázku.

„Vážně?“ věnovala mi vypočítavý úsměv. „Spala jste s Cashem?“

„Na festivalu?“ Usmála jsem se. „Ne.“

„Víte o té zvěsti od Casmy, že? Že jenom předstíráte, že se nenávidíte, ale tajně spolu chodíte?“ Ženská hubená jako tyčka s fialovými vlasy na mě ukázala perem. „Je na tom něco pravdy?“

„Ne.“ Usmála jsem se znovu. „Já ho *vážně* nenávidím.“

„Ale kdybychom chtěli – dokážete předstírat, že ho máte ráda, že?“

„Samozřejmě, že to dokáže,“ vpadla do toho Michelle, stojící vedle mě. „Emma je herečka.“

Bojovala jsem s touhou neprotočit oči. Zatímco můj první manažer opravdu chápal, co obnáší moje role influencerky na sociálních sítích, Michelle měla sladký, ale zcela zavádějící dojem, že mám talent, což byl možná důvod, proč jsem ji najala. Bylo fajn mít někoho, kdo v člověka věřil, ačkoli ten člověk věděl, že se mýlí. A hej – kdoví. Možná bych mohla udělat kariéru u filmu.

„Proč bych předstírala, že ho mám ráda?“ pročísla jsem si vlasy a rozcuchala nově odbarvené, špinavě blond prameny. Dion rozhodl, že úplně bílá blond je zastaralá.

Žena vzrušeně střelila pohledem po Michelle a zpátky ke mně. „Mysleli jsme, že v téhle sérii by mohla být hlavní dějová linka zaměřená na vztah mezi vámi a Cashem.“

Tohle už samozřejmě probral můj tým. Ten nápad se jim vůbec nelíbil. Já ho zbožňovala. „Už jste to probrali s Cashem?“

„Ano,“ promluvil kluk s červenými deskami a vyholenými pruhy kolem uší. „Cash je tomu nápadu otevřený za předpokladu, že – a teď cituji – se bude chovat slušně.“ Vzhledl. „Je to možné?“

„Je fakt sexy,“ protáhla jsem a mrkla na kluka, který zčervenal víc než ty desky.

Mohla jsem se chovat slušně, ale s Cashem Mitchellem... to bylo riskantní. Zнала jsem svoji roli – chladné a bezohledné holky, která pro slávu udělá cokoli. Přesně tohle bude Cash čekat. To bylo moje tolik potřebné brnění.

#prachaci

EMMA

O sledujících

Seznámila jsem se s ním před šesti lety, předtím, než jsem se stala Emmou Blantonovou. Tehdy jsem byla Emma Ripplestineová a byla jsem ošklivá. Upřímně, fakt jsem byla ošklivá. Proto si mě taky dobíral ten pracháč u pípy.

„Cože?“ zvedl hlas, čímž si získal pozornost všech účastníků party v nejbližším okolí. „Já tě přes ty zuby neslyším.“

Tuhle větu jsem slyšela už tucetkrát předtím, přesto jsem při jeho slovech zrudla. Chtěla jsem jen pivo. Něco, co bych popíjela, dokud moje sestřenice neskončí s tím klukem, který měl ruku pod jejím tričkem.

Pojď se mnou, žadonila a tahala mě za rukáv, zatímco jsem nabírala jahodovou zmrzlinu do kornoutku. Ta party bude mazec. A ti kluci tam budou... strašně sexy.

Ti kluci byli sexy, to jo. Ale taky to byli opálení idioti z Laguna Beach, řídící Range Rovery a s tučnými svěřeneckými fondy, a chodili s holkama s implantáty a vybělenými zuby. Proto jsem to pivo potřebovala. Chtěla jsem se schovat do nějakého zapomenutého rohu, než odsud vytáhnu Paige na autobus zpátky do Hyde Parku.

Byl to dobrý plán, ale tenhle pitomec mě nehodlal nechat na pokoji. Teď měl publikum. Ukázal na mě. „Vážně, nepomyslela jsi někdy na rovnátka, nebo se na to vaši prostě vykašlali?“

Davem se roznesl smích.

„Hej,“ procpal se k nám další študák. Dva bych rozhodně nezvládla. Otočila jsem se a chystala se utéct, ale všude stáli lidé, a já musela zůstat na místě. Zachvátila mě panika.

„Je krásná.“

Nemluvil o mně, přesto jsem se otočila a zoufale toužila po tom, aby to tak bylo. Skrže kouř ve vzduchu jsem sledovala ten hlas k jeho majiteli, jenž nemohl svá slova myslet vážně. Ale díval se na mě. Usmíval se na mě. Ne krutě jako na někoho, koho by se chystal člověka v následující vteřině rozdrtit – tohle byl skutečný úsměv. Milý. Zvedla jsem pivo ke rtům, abych mu ten úsměv neopětovala.

„To je vtip, že?“ rozesmál se kluk, který se mi posmíval. „No tak, Cashi.“

V tu chvíli jsem si uvědomila, kdo to je. Cash Mitchell. Tohle byl jeho dům. Jeho pivo. Jeho peníze. Jeho přátelé. Už tenkrát byl králem Laguna Beach. Jeho matka byla filmová hvězda a jeho otec vlastnil impérium s vlasovými gely. Už tenkrát měl celou kolekci aut, vintage rolexky a obličej, na který už nalákal milion sledujících.

Cash ho ignoroval a přistoupil ke mně blíž, dost blízko na to, aby se špičkami bot dotkl těch mých a okrajem rukávu mě pošimral na paži. „Jsi v pohodě?“ zeptal se chraplavě. Jako by měl všechn čas světa. Jako kdyby se party už neposunula dál a už se nezaměřovala na mě, jako kdyby ho lidé netahali za ruku a nehu-lákali jeho jméno. Hudba začala hrát nový, povědomý kousek a všichni se souhlasně rozhučeli.

„Jsem v pohodě.“ Usmála jsem se a zastrčila si vlasy za ucho. „Ale díky.“

„Myslel jsem to vážně. Jsi krásná.“

„Ehm.“ Přinutila jsem se s tím komplimentem nebojovat.
„Díky?“ *Pecka, Em, fakt pecka.*

Cosi zaujalo jeho pozornost a přimhouřil oči. Ustoupil. „Musím jít něco zařídit.“

Pevně jsem držela rty semknuté, aby mi nebyly vidět zuby, a přikývla jsem. A potom ho jako kořist spolkla ta party.

Byl pryč.

CASH

Na tu party nezapadala. Přítomné holky představovaly tradiční mix vysokoškolaček s tátovými kreditkami. Všechno blondýny, push-up podprsenky a silný mejkap, agresivní doteky, příliš pronikavé hlasy. Byla tichá, oblečená, jako by se chtěla skrýt, a dívala se na všechny a na nikoho. Nechtěla tu být, a už z toho důvodu jsem s ní chtěl mluvit.

Sápala se po mně Lacey a potom jsem musel uklidnit potyčku u bazénu, a než jsem se k ní vrátil, zápolila s kreténem, který si dělal legraci z jejích zubů.

Nemohl jsem se pohnout, nedokázal jsem rychle promluvit. Zakopl jsem o něčí nohu a jen taktak jsem se procpal davem, než se jí mohli začít vysmívat.

„Je krásná.“ Strčil jsem toho kreténa do zad a on se na mě otočil. Přes jeho rameno jsme se setkali pohledem.

Opravdu byla krásná a lámalo mi srdce, když se mi do očí dívala jen zkusmo, protože mi nevěřila a myslela si, že *jen* hraju divadýlko.

Ten kluk něco řekl, ale já ho obešel a namířil si to k ní. „Jsi v pohodě?“ zeptal jsem se a přinutil se neodhrnout jí vlasy z tváře a nepohládit ji. Chtěl jsem jí přikázat, aby se na sebe pořádně po-

dívala do zrcadla a poznala, jak hezká je. Hudba řvala tak, že jsem její odpověď málem přeslechl.

„Jsem v pohodě.“ Zastrčila si ten pramen za ucho sama. „Ale díky.“

„Myslel jsem to vážně.“ Díval jsem se jí do očí a uvažoval, jestli je moc brzo na to, abych si vzal její číslo. Jiné holce bych přinesl pití. Zatančil si s ní. Odvedl si ji po velkém schodišti do svojí hlavní ložnice. Ale měl jsem dojem, že ji by vyděsil i závan větru.

„Jsi krásná.“

Zčervenala a zajíkla se a moji pozornost upoutala jediná věc, která mě od ní měla sílu odtáhnout. Foťák. Ustoupil jsem. „Musím jít něco zařídit.“

Byl to Matt s mobilem namířeným přímo na nás. Obešel jsem několik lidí a došel k němu bokem, sebral mu telefon a zastavil natáčení.

„Hej!“ řekl ostře a sáhl pro něj. Přidržel jsem mu ho z dosahu a druhou ruku jsem mu položil na hrudník. „To je super materiál, čoveče. Úplnej hrdina. Sledující to budou milovat.“

„Už jsi to někam dal?“ Projížděl jsem záznam a fotky, které pořídil během natáčení.

„Ne, nenatáčel jsem to živě. Ale můžu to...“ Vychrlil ze sebe a snažil se znovu dostat k telefonu, ale já ho zase strčil do hrudi. „Ty to...? Co to děláš?“

Smazal jsem video, pak fotky a klikl jsem na koš a smazal to i odtamtud. „Mažu to.“

„Sakra...“

Hodil jsem mu mobil, honem začal projíždět jeho obsah a zaskuhral, když si má slova potvrdil.

„Proč jsi to udělal? Bylo to kurva epické! Úplný kavalír, čoveče!“

„Ona není nějaká věc.“ Rozhlédl jsem se po davu, ale u piva už nestála. „Takhle se k lidem chovat nemůžeš.“

„Ale NO TAK.“ Matt vzhlédl. „Mohli jsme se dostat do trendů. Hashtag zachránce Cash, čoveče. Věř mi a nech mě dělat moji práci.“

Prodíral jsem se účastníky večírku a hledal v davu její obličej. Když jsem ji nenašel na terase, vydal jsem se do domu, potom jsem prohledal pláž, ale byla pryč. Jako Popelka, ale bez střívičku.

#2ZenyNejsouLepsiNez1

EMMA

Tu mrtvolu jsem našla v den, kdy jsem se stala milionářkou. Jamesi Unionovi bylo osmačtyřicet. Internet později odkryje, že měl dvě manželky, jednu v Los Angeles a druhou v San Diegu. Manželky to o sobě téhož dne zjistily. James dvě hodiny poslouchal, jak na něj obě křičí, pak odjel do nejbližšího hotelu a pronajal si tam pokoj.

Nejbližší hotel byl Ramada na letišti Los Angeles a já byla tím šťastným smolařem na recepci. Později během rozhovorů a tiskovek se mě budou ptát, jestli jsem to poznala. *Poznala jste, že se chystá zabít?*

Ne. Prala jsem se s příšernými menstruačními křečemi a muži bez zavazadel, jemuž neustále vyzváněl telefon, jsem nevěnovala žádnou pozornost. Ale všimla jsem si, že do telefonu zadal kód (1-1-4-4), napsal zprávu a potom přidržel tlačítko zapnutí tak dlouho, dokud telefon nezmlkl. Nenuceně pak natáhl ruku stranou a nechal nejnovější model iPhoneu dopadnout do stříbrného koše.

„Vy jste právě *vyhodil* svůj mobil?“ Zvedla jsem se na špičky a pokusila se vyhlédnout zpoza pultu z tmavého dřeva. Kdo vyhodí takový suprovní telefon? Ten můj, tři roky starý s pavučinkovou prasklinou na displeji, stěží fungoval.

„Nepotřebuju ho.“ Podal mi kreditku a experti budou tenhle okamžik později nazývat jako volání o pomoc. Tím, že vyhodil telefon mě prý zoufale prosil o pomoc. *Dávej pozor!* Říkal. *Chystám se zabít a potřebuju, abys mě zastavila.*

Jestli to byla pravda, byla jsem špatná recepční. Kdyby tam byl Nigel – sladký Nigel s laníma očima, který denně balil zbytky z cateringu a vozil je každou noc do útulku pro bezdomovce –, Nigel by to pochopil. Nigel by se ho zeptal, co se stalo a jestli mu může nějak pomoci, či zda si nepotřebuje promluvit. Bohužel, Nigel tam nebyl, protože – a to je vážně ironie – ho vyhodili kvůli jeho příspěvkům útulku pro bezdomovce. Odpovědnost za darování zbytků představovala pro management příliš velké sousto.

Já hostovu odpověď přijala – *nepotřebuju ho* – a počkala, dokud nenastoupí do výtahu. Jakmile se dveře zavřely, tryskem jsem oběhla recepční pult a vylovila telefon z odpadků.

O hodinu později jsem si právě prohlížela jeho fotky, když se skleněné dveře do lobby otevřely a dovnitř vstoupili dva policisté s uplakanou ženou v závěsu.

Výtah smrděl jako cigarety a čisticí prostředek. Stála jsem vlevo vedle poldů a sledovala, jak se před ženou v lobby zavírají dveře. Stála v prostoru přede dveřmi s těžkou tmavě zelenou kabelkou na rameni a sepjatýma rukama. Poznala jsem ji z fotek v jeho telefonu. Na jedné z nich měla na boku posazené miminko. Na jiné měla na sobě černé prádlo a přes okraj kalhotek jí přetékal břicho, rty zkroucené do svůdného úsměvu.

„Ona s námi nemůže?“ zeptala jsem se.

„Nejsme si jistí, co tam najdeme.“

Čekala jsem, že mi řeknou víc, ale ticho narůstalo, zatímco kabina jela nahoru kolem osmého patra. Dala jsem mu pokoj ve dvanáctém, přímo naproti výtahům, protože se zdál jako ten typ, co by si mohl stěžovat, kdyby musel jít dál chodbou. Myslela jsem na ten telefon, který jsem při prvním pohledu na pol-dy vrazila do šuplíku, a uvažovala jsem, jestli jim o něm nemám říct.

„Takže... vy ho chcete zatknout?“

„Ne. Je to jen taková kontrola, zda je vše v pořádku.“ Policistův pohled se zastavil na mých smaragdově zelených žabkách s palmečkami mezi palcem a ukazováčkem. Nosila jsem je na recepci, aby mě tolik nebolely nohy. V tom vzrušení jsem si při příchodu policie zapomněla obout pracovní lodičky, které pořád ležely skopnuté vedle účtenek.

„Lodičky mám za stolem,“ vysvětlila jsem. „Jinak je normálně nosím.“

Pokrčil rameny, jako by ho to nezajímalo. Šoupala jsem kartou ke dveřím pokoje 1206 o předeek svojí polyesterové sukně a otevření dveří jsem přijala s povděkem.

„Doprava. Druhý, nebo třetí vstup.“

Zastavili jsme se přede dveřmi. Jeden policista k nim přiložil ucho a poslouchal. Se zostřenými smysly jsem popošla trochu blíž. Třikrát zabušil pěstí a čekal s hlavou stále blízko dřeva a druhou rukou na rukojeti pistole. Zírala jsem na ni a uvažovala, jestli ji hodlají použít. Byl pan Union násilník? Nezdál se tak.

Další tři zabušení a pak se na mě policista ohlédl. „Odemkněte dveře, prosím.“

Honem jsem udělala krok kupředu, zasunula kartu na příslušné místo a zamračila se, když se světýlka rozsvítila červeně. „Vteřinku.“ Zamumlala jsem si podnosem, kartu vytáhla a zkusila ji znovu, tentokrát jemněji. Zámek zabzučel a světýlka se rozsvítila

zeleně. Vzala jsem za kliku a větší ze dvou policistů mi sáhl na rameno a stáhl mě zpátky.

„Zůstaňte tady.“

Vešli dovnitř. Dveře se zasekly o koberec, takže jsem měla nerušený výhled do pokoje. Uviděla jsem tu chvíli, kdy se s pohledem na postel zarazili. Jeden z nich se na mě ohlédl a potom cosi zamumlal tomu druhému. Posunula jsem se doprava a zadívala se do zrcadla na dveřích od šatníku. Při tom výhledu jsem se ostře nadechla.

James Union si sundal ponožky a košili. Seděl na posteli s plechovkou arašídů v čokoládě za osm dolarů v klíně, brada mu spočívala na prsou a na čele se mu jasně skvěla díra po kulce.

Kurva.

Směna mi končila v jedenáct, ale zůstala jsem o patnáct minut déle, kývala nohama na plastové stoličce v našem koutku pro noční recepční a líčila kolegyni noc. Marla se znuřeným výrazem praskala bubliny ze žvýkačky. „Už se to jednou stalo,“ protáhla a přidržela tlačítko na tiskárně. „Pokoj 419. Předávkování droga-
ma. Všichni rádi umírají v hotelu.“

Fakt? Nedokázala jsem si představit horší místo pro smrt. Především v tomhle hotelu. Deky jsme prali jednou do roka. Měli jsme příšerný problém se šváby, které lidé dost často zmiňovali v recenzích, a většina pokojů smrděla jako zkvašené mléko.

„Běž domů,“ kývla Marta směrem k hodinám. „Za takové kravinu tě stejně neplatí.“

Postavila jsem se a pomyslela na telefon Jamese Uniona schovaný v boční kapse mojí tašky. „Tak dobře. Uvidíme se zítra.“

Zítra se nevrátím, ale to jsem ještě nevěděla. Vyšla jsem z hlavních dveří a dál kolem budovy, moje žabky na chodníku pleskaly,

lodičky jsem si nechala ve skříňce v šatně pro zaměstnance, kde zůstaly, dokud je někdo neukradl, nebo nevyhodil. Do toho hotelu se vrátím až za tři roky s týmem dokumentaristů, dychtivých zachytit můj pokorný a hrůzný začátek slávy.

Zkratkou domů jsem poslouchala Ziggyho Marleye a snědla dvě plněné taštičky. Jela jsem v autě se zamknutými dveřmi, kolem těch nejhorších čtvrtí Hyde Parku jsem sešlápla plyn naplno a prudce zabočila do svojí čtvrti.

Našla jsem volné parkovací místo o dvě budovy dál, proplétala se mezi auty, a oprašovala si drobkou z uniformy. Pevně jsem přitom svírala tašku a rozhlížela se po parkovišti, jestli někdo nepředstavuje hrozbu.

Ne všichni rádi umírají v hotelu. Jedna holka si vybrala parkoviště u supermarketu. Našli ji s napůl vybalenou tyčinkou Snickers v ruce a nožem v bříše. Její kabelka zmizela a já nevěděla, co v ní měla, ale viděla jsem je odtahovat její auto, deset let starou káru se sjetými pneumatikami, takže zřejmě nic moc. Pravděpodobně zemřela kvůli stejné částce peněz jako jsem měla v přední kapse levné bundy nacpanou já.

Dostala jsem se ke své budově a vyběhla schody, načež jsem si uvědomila, že si nejsem jistá, jestli jsem zamkla auto. Zarazila jsem se a zápolila s myšlenkou, jestli se tam nemám vrátit, v hlavě jsem si probírala, jestli tam nemám něco cenného. Učebnice. Bezdrátová sluchátka. Koženou bundu zastrčenou pod předním sedadlem. Přinutila jsem se jít dál.

Vešla jsem dovnitř, dověkla se kolem spolubydlící, která mi kývla na pozdrav a dál věnovala pozornost televizi, kde si primadona v reality show cpala do pusy hranolky a stěžovala si na svoji kadeřnici. Zavřela jsem dveře, skopla žabky a vytáhla z tašky telefon Jamese Uniona. Stočila jsem se mezi polštáři, projela mu většinu fotek a potom i zpráv. Můj zájem o mrtvého muže vzrostl ve

chvíli, kdy jsem objevila jeho druhou rodinu a tu bombu, která onoho odpoledne vybuchla.

U čtení zpráv jsem usnula. S neumytými vlasy, mejkapem a v uniformě, a nevěděla jsem to. Nevěděla jsem, že ten stírací los v mojí ošuntělé kabelce je výherní, ani že druhá manželka Jamese Uniona právě řídí rodinný vůz a chystá se zabít jeho první ženu.

EMMA

Příštího rána jsem si nacpala do pusy lžící corn flakes a nespouštěla přitom oči ze svého telefonu. Pročítala jsem článek o domínovém efektu smrti Jamese Uniona.

Vedle mě ležel Jamesův telefon, který jsem se rozhodla odnést po snídani na policii.

Ten článek byl zdlouhavý a plný překlepů, ale také drbů. Manželka následovala z lobby policii ke koronerovi, aby identifikovala Jamesovo tělo. Potom navštívila supermarket, kde nakoupila extra velké pytle na odpadky, krabici latexových rukavic a lacinou sadu nožů.

Připouštím, že já jsem nechápavá. Když se James Union ubytoval v hotelu bez zavazadel, nedohadoval se o ceně a pak hodil svůj telefon do koše, mělo mi to dojít. Ale proboha jak to, že pokladní v supermarketu nepřišly pytle, obrovská sada nožů a latexové rukavice podezřelé?

A právě škudlivost Christiny Unionové zachránila manželce ze San Diega život. Když se ji Christina pokusila bodnout, minula a nůž narazil do ledničky, načež mu okamžitě upadla rukojeť. Manželka číslo dvě na nic nečekala a popadla z pracovní linky toustovač, kterým přetáhla Christinu přes hlavu.

Zármutek asi nutí lidi dělat divné věci. Přezvykovala jsem a klikla na odkaz na video. Přidala jsem na hlasitost, protože hlasatel zpráv zrovna mluvil s Rickem, mým manažerem.

„Proboháá.“ Amy se dopotácela do kuchyně s výrazným kulháním. „To cvičení na nohy včera bylo brutální. Prosím tě, jestli se ještě někdy zmíním o skocích na bednu, tak mě rovnou zabij.“

Okřikla jsem ji, když hlasatel položil Rickovi otázku. Zakoktá se Rick? Měl vadu řeči, která se nervozitou zvýrazňovala. V duchu jsem mu fandila a Rick si odkašlal a začal mluvit.

„Hej, není to tvůj hotel?“ Amy se uprostřed protahování stehů tvrdých jako kámen zarazila a nakoukla mi přes rameno.

S plnou pusou jsem přikývla. Rick to zvládl, sice váhavě, ale hladce představil hotel a události předchozí noci, aniž by se jedinkrát zadrhl. V duchu jsem si s ním plácla, zatímco on si otřel čelo a ustoupil ze záběru. Věděla jsem docela přesně, co se bude dít dál. V kanceláři do sebe hodí černé kafe, jako by to byla voda. Pak – donáška koblih. Ve chvíli, kdy ve tři začnu směnu, budou v krabici na stole v odpočívárně zbývat už jen napolo sněžené kousky.

„Páni.“ Amy překřížila ruce. „To se stalo včera v noci? Když jsi tam byla?“

Během toho, co jsem dojídala cereálie, jsem ji uvedla do obrazu. Potom jsem odnesla misku do dřezu a umyla ji. Amy mi mezitím příslušně odpovídala. Bylo vážně vtipné, jak jsem se díky její pozornosti cítila pyšná. To mi před třemi lety bohatě stačilo. Kondiční trenérka oděná ve spandexu, která mi visela na rtech, zatímco jsem vykládala svoji malou a nepodstatnou roličku v příběhu někoho jiného. V danou chvíli mě poslouchal jen jediný člověk.

„Ale obě manželky jsou v pořádku.“ Utřela jsem misku papírovou utěrkou a strčila ji zpátky do skříňky. Měly jsme jen omezený

počet kusů nádobí. Jedna miska. Tři talíře. Pozůstatky příborů. Komínek plastových kelímků na jedno použití. „Tu zcvoklou manželku zatkli.“

„To je masakr.“ Amy si utáhla culík. „Nemůžu uvěřit, že se ti to stalo! Jsi skoro slavná.“

„Že?“ Při té myšlence jsem se zazubila. „Ne že by se mnou někdo dělal rozhovor.“

„Třeba jo. Dneska večer pracuješ, ne?“

Přikývla jsem a snažila se nemyslet na to, jak velké by moje zuby vypadaly na obrazovkách. Ale možná budu mít štěstí a přijde nějaký novinář s blokem v ruce a bez foťáku. Mohl by mě citovat a jmenovat ve článku, abych to poslala rodičům a předvedla: aha! *Něco* jsem v životě dokázala, i když to bylo jen projetí kreditkarty mašinkou a předání klíče od pokoje.

„Musím běžet.“ Amy teatrálně zasténala, jako by si to snad neužívala. „Doslova. Příští víkend běžím v Malibu půlmaraton.“

Zamířila ke dveřím a já začala prohrabávat tašku, abych našla vizitku, kterou mi včera v noci dal jeden z poldů. Do práce jsem musela nastoupit až za pět hodin, což mi poskytovalo dostatek času zastavit se na stanici a nechat jim tam ten mobil.

Vizitka byla přilepená k lacinému stíracímu losu. Obojí jsem vytáhla a položila na stůl. Strčila jsem ruku na dno tašky a našla lehce lepkavý cent, trochu jsem ho otřela a začala stírat horní řadu čísel. Ve vedlejší bytě někdo pustil sprchu a trubky zahučely životem.

Objevila se pětka, což bylo jen dobře. Pětka většinou mívala velké částky. Začala jsem první řadou a uvažovala, jestli se nemám před prací osprchovat. Existovala jistá šance, že tam pořád čekají novináři. A i když jsem ještě neměla mastné vlasy, byly už na hraně. Neměla bych si udělat mejkap? A pokud se nalíčím, nebude moc očividné, proč jsem to vlastně udělala? Naposledy

jsem se do práce namalovala první den, což bylo před pěti měsíci. Chris by si mě kvůli toho určitě dobíral. Stírala jsem druhou řadu a s každým odhaleným číslem jsem kontrolovala ta výherní.

Takže sprcha a velice lehký mejkap. Korektor, pudr a řasenka, nic jiného. Škoda, že jsem si včera nevyprala uniformu. Měla jsem dvě verze sukně dlouhé po lýtka a laciné halenky, a obě ležely zmuchlané a špinavé na dně šatníku. Ale mohla bych jednu pověsit do sprchy a přežehlit.

Jednadvacítka ve třetí řadě souhlasila s výherním číslem. Honem jsem seškrábala místo pod ním.

1 000 000

Číslo byla malá a namačkaná na sobě, stěžilo se do tak malého prostoru vměstnat. Podívala jsem se z jednadvacítky v poli na horní jednadvacítku a potom zpátky dolů.

1 000 000

Později, až se mě média zeptají, jak vznikla Emma Blantonová, a vrátí se k tomuto momentu, povyprávím jim příběh o tom radostném výkřiku a pobíhání po bytě při hledání Amy. Ale tohle se popravdě nestalo. Místo toho jsem prostě seděla u laciného rozviklaného stolu s pomačkanou vizitkou od detektiva před sebou a pořád dokola ta čísla kontrolovala. A potom, po dlouhé době, když mi to všechno došlo, jsem se rozbředla.

Strašně mě to vyčervalo. Stres kvůli pozůstatku ve výši čtrnácti dolarů na bankovním kontě. Účet za telefon po splatnosti. Záloha, které jsem se musela vzdát na vyšší odborné škole. Nadcházející osmihodinová směna. Moje zuby, které mi celý dosavadní život určovaly společenské postavení i vyhlídky na rande a sebevědomí.